

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 5ης Φεβρουαρίου 1992 *

Στην υπόθεση C-59/91,

Γαλλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από την Edwige Belliard και τον Claude Chavance, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Γαλλίας, 9 boulevard du Prince Henri,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον P. Hetsch, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας της, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Roberto Hayder, εκπρόσωπο της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης 90/644/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 30ής Νοεμβρίου 1990, σχετικά με την εκκαθάριση των λογαριασμών των κρατών μελών που αφορούν τις δαπάνες που έχουν χρηματοδοτηθεί από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), τμήμα εγγυήσεων, για το οικονομικό έτος 1988,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους O. Due, Πρόεδρο, Sir Gordon Slynn, R. Joliet, F. A. Schockweiler, F. Grévisse και P. J. G. Kapteyn, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, K. N. Κακούρη, J. C. Moitinho de Almeida, G. C. Rodríguez Iglesias, M. Díez de Velasco, M. Zuleeg και J. L. Murray, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

γενικός εισαγγελέας: G. Tesaurο
γραμματέας: J.-G. Giraud

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,
εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 12 Φεβρουαρίου 1991 η Γαλλική Κυβέρνηση ζήτησε, δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΟΚ, την ακύρωση της απόφασης 90/644/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 30ής Νοεμβρίου 1990, που της κοινοποιήθηκε στις 3 Δεκεμβρίου 1990, σχετικά με την εκκαθάριση των λογαριασμών των κρατών μελών που αφορούν τις δαπάνες που έχουν χρηματοδοτηθεί από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), τμήμα εγγυήσεων, για το οικονομικό έτος 1988 κατά το μέτρο που επιβάλλει εις βάρος της οικονομικές διορθώσεις σχετικά με τις επιστροφές λόγω εξαγωγής και τη συμπληρωματική εισφορά στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων.
- 2 Με αίτηση που κατέθεσε στις 26 Μαρτίου 1991, η Επιτροπή προέβαλε, δυνάμει του άρθρου 91, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής ως εκπρόθεσμης.
- 3 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφυγή δεν ασκήθηκε εντός της δίμηνης προθεσμίας, που προβλέπει το άρθρο 173, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ. Η προσβαλλομένη απόφαση κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 3 Δεκεμβρίου 1990 οπότε η εν λόγω δίμηνη προθεσμία έληξε στις 3 Φεβρουαρίου 1991. Αν, βεβαίως, ληφθεί υπόψη η παρέκταση της προθεσμίας λόγω αποστάσεως που προβλέπει το άρθρο 81, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου που ανέρχεται σε έξι ημέρες για τους Γάλλους προσφεύγοντες, η προθεσμία για την άσκηση της προσφυγής έληξε εν προκειμένω στις 9 Φεβρουαρίου 1991. Η προσφυγή όμως ασκήθηκε στις 12 Φεβρουαρίου.

- 4 Κατά την προσφεύγουσα, η προθεσμία για την άσκηση προσφυγής δεν έληξε το Σάββατο 9 Φεβρουαρίου 1991, αλλά τη Δευτέρα 11 Φεβρουαρίου 1991. Συγκεκριμένα η προθεσμία αυτή άρχισε να τρέχει, σύμφωνα με το άρθρο 81, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, την επομένη της κοινοποίησεως της προσβαλλομένης απόφασης, δηλαδή στις 4 Δεκεμβρίου 1990. Αν ληφθεί υπόψη η κατά έξι ημέρες παρέκταση λόγω αποστάσεως, η προθεσμία έληξε στις 10 Φεβρουαρίου 1991. Δεδομένου ότι η ημερομηνία αυτή έπεφτε Κυριακή, δυνάμει του άρθρου 80, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, η λήξη της προθεσμίας μετατίθεται στην 11η Φεβρουαρίου 1991. Επομένως η προσφυγή ασκήθηκε μία μόνο ημέρα μετά τη λήξη της προθεσμίας.
- 5 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει συναφώς ότι η υπέρβαση αυτή της προθεσμίας δεν οφείλεται σε υπαιτιότητά της δεδομένου ότι έπραξε ότι ήταν αναγκαίο προκειμένου να κατατεθεί η προσφυγή εμπροθέσμως στη Γραμματεία του Δικαστηρίου. Υποστηρίζει ότι το δικόγραφο της προσφυγής ταχυδρομήθηκε με την ένδειξη « κατεπείγον » στις 8 Φεβρουαρίου 1991 και, λαμβανομένης υπόψη της συνήθους διάρκειας διεκπεραιώσεως της αλληλογραφίας έπρεπε να περιέλθει στο Δικαστήριο το αργότερο κατά την επομένη. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η υπέρβαση της προθεσμίας οφείλεται σε τυχαίο συμβάν ή σε ανωτέρα βία κατά την έννοια του άρθρου 42, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου ΕΟΚ που συνιστά είτε το Σαββατοκύριακο της Αποκριάς κατά το οποίο ήταν ουσιαστικά αδύνατη η επίδοση αλληλογραφίας στη Γραμματεία του Δικαστηρίου μεταξύ του απογεύματος του Σαββάτου 9 Φεβρουαρίου απόγευμα και Τρίτης 12 Φεβρουαρίου πρωί, είτε οι εξαιρετικά δυσμενείς κλιματολογικές συνθήκες που επικρατούσαν κατά το τέλος εκείνης της εβδομάδας.
- 6 Όπως έχει ήδη κρίνει το Δικαστήριο με την απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 1987, 152/85, *Misset* κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1987, σ. 223), καθώς και με τη Διάταξη της 15ης Μαΐου 1991, C-122/90, *Emsland-Stärke* κατά Επιτροπής (δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, ΕΕ 1991, C 194, σ. 6), όταν, όπως εν προκειμένω, η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής εκφράζεται σε ημερολογιακούς μήνες, εκπνέει στο τέλος της ημέρας η οποία φέρει στον μήνα που προκύπτει από την προθεσμία, τον ίδιο αριθμό με την ημέρα ενάρξεως της προθεσμίας, δηλαδή την ημέρα της κοινοποίησεως. Στη μέρα αυτή προστίθεται η παρέκταση λόγω αποστάσεως.
- 7 Εν προκειμένω, επομένως, λαμβανομένης υπόψη της παρεκτάσεως λόγω αποστάσεως κατά έξι ημέρες που ίσχυε για την προσφεύγουσα, η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής έληξε στις 9 Φεβρουαρίου 1991. Κατά συνέπεια η προσφυγή που ασκήθηκε στις 12 Φεβρουαρίου 1991 είναι εκπρόθεσμη.

- 8 Όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η εκπρόθεσμη άσκηση της προσφυγής δεν επιφέρει εν προκειμένω το απαράδεκτο της προσφυγής, πρέπει να σημειωθεί ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει επανειλημμένα ότι δεν χωρεί παρέκκλιση από την εφαρμογή των κοινοτικών διατάξεων περί δικονομικών προθεσμιών παρά μόνο υπό συνθήκες εντελώς εξαιρετικές, τυχαίου συμβάντος ή ανωτέρας βίας, κατά το άρθρο 42, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου ΕΟΚ, δεδομένου ότι η αυστηρή εφαρμογή των κανόνων αυτών ανταποκρίνεται στην αρχή της ασφάλειας του δικαίου και στην ανάγκη να αποφεύγεται κάθε αυθαίρετη διάκριση ή μεταχείριση κατά την απονομή της δικαιοσύνης (βλ. ιδίως απόφαση της 26ης Νοεμβρίου 1985, 42/85, Cocke-gill-Sambre κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 3749· απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 1987, Misset κατά Επιτροπής, ό.π.· απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 1987, 276/85, Κλαδάκης κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 495).
- 9 Οι περιστάσεις που επικαλείται η προσφεύγουσα δεν μπορούν να θεωρηθούν ως εξαιρετικές περιστάσεις που συνιστούν τυχαίο γεγονός ή ανωτέρα βία κατά την έννοια της προαναφερθείσας διάταξης.
- 10 Πρώτον, η προσφεύγουσα δεν μπορεί βεβαίως να ισχυριστεί ότι, ταχυδρομώντας το δικόγραφο « κατεπείγον » στις 8 Φεβρουαρίου 1991, έπραξε ό,τι ήταν αναγκαίο ώστε να φτάσει αυτό εμπροθέσμως, δηλαδή, εν προκειμένω, την επομένη, τη στιγμή που είχε στη διάθεσή της παρέκταση λόγω αποστάσεως έξι ημερών η οποία υπολογίστηκε βάσει της συνήθους διάρκειας διεκπεραιώσεως της αλληλογραφίας λαμβάνοντας υπόψη τα ενδεχόμενα προβλήματα στο πλαίσιο των ταχυδρομικών υπηρεσιών. Υπό τις συνθήκες αυτές δεν μπορεί να επικαλεστεί ούτε την εξαιρετική δυσλειτουργία των υπηρεσιών αυτών προκειμένου να αποφύγει την απώλεια του δικαιώματος που συνεπάγεται η παρέλευση των δικονομικών προθεσμιών.
- 11 Εξάλλου, δεύτερον, οι περιστάσεις που αφορούν το Σαββατοκύριακο της Αποκρίας και τις δυσμενείς καιρικές συνθήκες άγονται σε περίοδο μετά τις 9 Φεβρουαρίου 1991 και επομένως δεν μπορούσαν να εμποδίσουν την επίδοση του δικογράφου στη Γραμματεία του Δικαστηρίου το Σάββατο 9 Φεβρουαρίου 1991.
- 12 Από τα προαναφερθέντα προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 13 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**
- 2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 5 Φεβρουαρίου 1992.

Ο Γραμματέας
J.-G. Giraud

Ο Πρόεδρος
O. Due